

ПОДОРЖНИЙ Сергій Володимирович
(06.11.1980-19.01.2015)

Народився 6 листопада 1980 р. у м. Тернівка Дніпропетровської обл. в сім'ї шахтарів.

У 1997 році закінчив СЗШ №7. Після закінчення школи навчався у професійно-технічному училищі №41 за професією «Слюсар по ремонту автомобілів». Але працювати за професією не пішов, бо був покликаний проходити службу в ЗСУ. Потім пішов на службу до Міністерства внутрішніх справ України. Проходив службу молодшим сержантом. Під час служби зарекомендував себе наполегливим та дисциплінованим працівником.

Сергій був кмітливою дитиною. У нього була дуже добра пам'ять. Ще в шкільні роки займався в секції боксу. З юнацтва Сергій дуже любив готувати різні дуже смачні страви. Цей досвід став йому у нагоді як за часів служби в армії, так і під час перебування на позиціях.

2 серпня 2003 року в Сергія народилась донька Анна. А в 2004 році він звільнився за власним бажанням та пішов працювати на шахту підземним гірником.

У квітні 2014 року отримав повістку і разом з багатьма іншими захисниками став на захист своєї країни. До лав Збройних Сил України вступив 4 серпня 2014 року, був направлений у зону бойових дій.

У серпні 2014 брав участь у боях за Іловайськ. У кінці серпня бійці Іловайського угруповання, в тому числі Сергій, опинилися в оточенні та потрапили в полон. З 28 на 29 серпня сили ополчення відкрили гуманітарний коридор для українських військових, але роззброєні бійці під час проходження гуманітарним коридором потрапили під артилерійський обстріл. На жаль, повернутись живими вдалось не всім. Дивом Сергій залишився живий. Про час, проведений у полоні, він майже нічого не розповідав.

Після перемоги під Іловайськом російські сили використали свою перевагу та почали повномасштабний наступ на наші позиції в районі Донецького аеропорту. У вересні 2014 після відновлення документів Сергій одразу вирушив у зону бойових дій. 19-го січня під час виконання бойового завдання потрапив під обстріл. На жаль, життя Сергія в цю ніч обірвалось назавжди.

«Він був моїм братом. Я завжди його прикривав та одразу після контузії не давав йому йти в бій, але він все одно йшов...» - так згадує Сергія побратим.

Сергій був воїном, хороброю та відчайдушною людиною, рвався в бій та мужньо вставав на оборону України!

Сергій назавжди залишився в наших серцях та пам'яті прикладом сили духу та героїзму.

Загинув 19 січня 2015 року в районі с. Тоненьке Донецької області внаслідок артилерійського обстрілу під час боїв за Донецький аеропорт.

Похований на цвинтарі у м. Тернівка на Алеї Слави.

Нагороджений:

- Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

У Сергія залишилися донька, дружина та батьки.